

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1987-6/2017	
Érkezett: 2018 FEBR 06.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	<i>[Signature]</i>

Ügyszám : IV/1987-6/2017.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] szám alatti lakos indítványozó nevében és képviselőjeként eljárva a korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő, dr. Magyar Anikó egyéni ügyvéd [REDACTED] útján előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványunk kiegészítéseként, a Tisztelt Alkotmánybíróság 2018. január 2. napján kelt – s általunk 2018. január 9. napján kézhez vett – végzésben lévő felhívásnak eleget téve az alábbi alkotmányjogi panasz indítvány

kiegészítést

terjesztem elő:

I.

Igazolási kérelemként terjesztjük elő az alábbiakat:

1. [REDACTED] 2017. május 11-én kezdte meg szabadságvesztésének letöltését. A Kúria végzését a büntetés-végrehajtási intézmény kézbesítette számára. Így objektív körülmények okán – az ítélet kijuttatása és annak eljuttatása a panaszt benyújtó ügyvédhez, valamint a szükséges meghatalmazás és egyéb iratok aláírása, a szükséges dokumentumok összegyűjtése – lényegesen hosszabb időbe telt a panaszindítvány benyújtása, mivel a börtönben lévő panaszossal a kapcsolattartás nehézkes, az csak a havi beszélőkön, illetve levelezés útján lehetséges.
2. Álláspontunk szerint az is figyelembe veendő panaszunk esetében tekintettel az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, XV. cikkére , valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésére, hogy a törvénykezési szünet ideje alatt a bíróságok nem működnek , mely időtartam alatt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 104/A.§-a alapján a határidők nem telnek, s mivel az Alkotmánybírósághoz fordulást az Abtv-en kívül a Pp. is szabályozza, így a határidők panaszunk benyújtásával kapcsolatban is megtartottnak tekintendők, ha azt vizsgáljuk, hogy 2017. július 17-től törvénykezési szünet volt, s indítványozó a Kúria határozatát ezen szünet kezdőnapja előtt vette át. Ki szeretnénk emelni, hogy a törvénykezési szünet intézményének bevezetése pont azon okból történt, azt a célt szolgálta, hogy az ítélezési szünet miatt a bíróságokon

nem számon kérhető határidők elmulasztása esetén a következményeket a feleknek se kelljen viselniük. Az a gyakorlat, mely figyelmen kívül hagyta a törvénykezési szünet időtartamát veszélyeztette a jogbiztonságot, az eljárások kiszámíthatóságát. Így álláspontunk szerint a jogbiztonság elve (mely egyébként nemzetközi jogelv is) megalapozza panaszunk határidőben történő benyújtását is, figyelemmel az esélyegyenlőség elvére is, hiszen megalapozatlan – véleményünk szerint – azon különbségtétel, hogy az egyébként általános szünet ideje az alkotmányjogi panasz benyújtására nyitvaálló határidőbe esetleg nem számít bele, hiszen az Alkotmánybíróság működésében is jellemzően jelen van a törvénykezési szünet, ugyanúgy, mint egyéb bíróságok esetében, megjegyezve azt is, hogy az Abtv. külön nem rendelkezik arról, hogy a Pp. szerinti határidő számítás nem alkalmazható, azaz ismereteink szerint a Pp. 104/A. § alkalmazását kógensen nem zárja ki törvényi rendelkezés. Tisztelettel kérjük az Alkotmánybíróságot, hogy panaszindítványunk határidőben való beérkezését ezen szempontból is szíveskedjen megvizsgálni, tekintettel a jogbiztonság és az ebből következő jogállamiság elvére.

II.

1.

Benyújtott panaszindítványunkkal kapcsolatos határozott kérelmünk:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Bfv.III.285/2017/15. sz. végzésének a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.223/2016/106. II. fokú ítéletére, továbbá a Szekszárdi Járásbíróság 2.B.234/2012/799. számú ítéletére is kiterjedően alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény IV. cikkét, VI. cikkét, XV. cikkét, valamint a XXVIII. Cikk (1) , (3) és (7) bekezdéseit, az azokban foglalt alapjogait indítványozónak.

2.

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő tisztességes eljáráshoz való jog sérelme :

Álláspontunk szerint a legsúlyosabb jogsértés a panaszos törvényes bírójától való elvonása, mely során megvalósult az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében szereplő jog megsértése. Hiszen ezen bekezdés kimondja, hogy „ Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

Bár az Alaptörvény deklarálja a törvényes bíróhoz való jogot, panaszos ellen folytatott eljárásban mind az I. fokon, mind II. fokon elvonták törvényes bírójától, megsértve ezzel panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, a törvény által felállított bírósághoz való jogát, s közvetve a jogbiztonság elvét is.

Az I. fokú eljárás során – panaszos ellen folytatott büntetőperben a bírói tanács elnöke - [REDACTED] volt, aki 2012. október 31-ig volt a Szekszárdi Járásbíróság bírója. Az ügy szignálásakor, még érvényesült a törvényes bíróhoz való jog, mivel a Szekszárdi Járásbíróság ügyleosztási rendjében a bíró még szerepel. Viszont 2012. november 1. napjával [REDACTED] a Szekszárdi Törvényszék bírója lett, oda került áthelyezésre pályázat alapján a 310/2012. (X.8.) OBHE sz. határozat értelmében, így törvényszéki bíróként nem szerepelhetett a Szekszárdi Járásbíróság bírái között az éves ügyleosztási rendben, azaz ezen időponttól kezdve **nem a törvényes bíró járt el panaszos és társai ellen folytatott büntetőeljárásban.** A Szekszárdi Járásbíróság 2013. évi és 2014. évi ügyleosztási rendjében sem szerepelt [REDACTED] bíró, hanem a Szekszárdi Törvényszék ügyleosztási rendjében szerepelt, mint törvényszéki bíró, azaz ezen években – mely időtartamban is folytatódott a büntetőper - sem érvényesült a törvényes bíróhoz való alapjoga panaszosnak.

Hozzá tartozik az alapjogsérelemhez, hogy a II. fokú tanácsban is szerepelt szavazóbíróként olyan bíró, aki a jogszabály alapján szintén nem tekinthető törvényes bírónak, hiszen nem szerepelt az ügyleosztási rendben [REDACTED] bíró. Nevezett bíró a Nagykanizsai Járásbíróság ügyelosztási rendjében szerepelt, illetve az ún. „migránsos” ügyekben rendelte őt az OBH Elnöke a Zalaegerszegi Járásbíróságra.

A törvényes bíróhoz való jogot a 36/2013 (XII.5) AB határozat is megállapította, mely szerint „Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el. Ezt az alkotmányos elvet a Bszi. az Alapelvek között úgy fogalmazza meg, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától [8. § (1) bekezdése]. A törvény által rendelt bíró pedig az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró [8. § (2) bekezdés]. Atörvényes bíró tehát: a törvényben előre meghatározott hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró. ” ... „Az ügyelosztási rendet az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében előző évben állapítja meg a bíróság elnöke, amely a tárgyévben kizárólag szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható [9. § (1) bekezdés]. Ebből következik, hogy a bíró és az ügy egymáshoz rendelése alkotmányosan csak előre meghatározott, általános szabályok alkalmazásával objektív alapokon történhet.”

Ezen joggal teljesen ellentétesen járt el mind a Szekszárdi Járásbíróság, mind a Zalaegerszegi Törvényszék. Felülvizsgálati kérelmünk alapján pedig ezen sérelmet a Tisztelt Kúria teljesen figyelmen kívül hagyta, holott a felülvizsgálati kérelemben – mint abszolút hatályon kívül helyezési okot – első pontként jeleztük, s részletesen ki is fejtettük a sérelem lényegét.

Megjegyzem ezzel kapcsolatban, hogy „Az Alkotmánybíróság álláspontja értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése a terheltnek azt a jogát ismeri el, hogy az ellene

emelt vádról törvényben felállított, független és pártatlan bíróság hozzon döntést, amely magában rejti az alkotmányos alapjog érvényesíthetőségének követelményét is, vagyis azt, hogy az alapjog tényleges érvényesülését megfelelő ellenőrző eszközök garantálják.” (25/2013. (X. 4.) AB határozat)

Ezen cikk sérelme kapcsán hivatkozunk arra is, hogy ██████████ ügyében eljáró bírók mind I. fokon, mind II. fokon a pártatlanság látszatára sem ügyeltek, a kizárási indítványokban leírtak ezt részletesen alátámasztják, s az ezeket elutasító határozatok megalapozatlansága, indokolatlansága is ezt támasztja alá.

Továbbá a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme az eljárás elhúzódásában is megjelenik, hiszen panaszos elleni feljelentés 2011.05.24-én történt, melyhez hozzákapcsolták a 2011. 01.28-án kelt megszüntető határozattal befejezett Ny. 37/2010. számú nyomozás iratait is, s ezeket – egy a bűncselekmény hiányában megszünt nyomozás – iratait is beemelte az ügyészség vádiratába. Azaz tulajdonképpen 2010-től több, mint 6 éven keresztül folyt az eljárás 2016. november 29-én született jogerős ítéletig. Ezen hosszú időtartam sem a tisztességes eljárás követelményével, sem a jogbiztonság, jogállamiság elvével nincs összhangban.

Szintén a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme valósult meg az I. fokú eljárás során, mikor az eljáró bíró a büntetőperben benyújtott panaszosi indítványokat, becsatolt bizonyítékokat mellőzte arra való hivatkozással, hogy a vádirat benyújtása után kellett volna a védekezésre nyitva álló határidőben benyújtania mindent panaszosnak, s erre a per során a későbbiekben nincs lehetőség, így a hároméves eljárás során már nem terjeszthet elő indítványokat, nem csatolhat újabb iratokat, illetve ezeket a döntés meghozatala során a bíróság nem veszi figyelembe, nem bírálja el.

Ezen alapjogi sérelem annak fényében még súlyosabb, hogy az ügyészség nem jelölte meg adott bűncselekményhez a konkrét bizonyítékait vádiratában. A bíróság 2014. év végén kötelezte panaszos sorozatos írásos beadványaira ítélete kihirdetése előtt 5 hónappal, hogy jelölje meg, hogy mely tény bizonyítására mely bizonyítékok szolgálnak. 2014.12.08-án a közvádoló megismételte a vádiratban lévőket, valamint ismeretlen helyről származó irományokat jelölt meg 1051 oldal terjedelmű új iratokat, valamint a nyomozati iratokat nem képező – mivel azok az iratjegyzékükön nincsenek is feltüntetve mellékleteket - 5 kötetnyit sorolt fel, cca. 3400 oldal irománnyal. Azaz az ügyészség vádirata után 31 hónappal közel 4500 oldal új iratot sorolt fel, melyek addig sem, de azt követően sem álltak rendelkezésre, a védelem ilyenekkel nem rendelkezett, amelyekről továbbra sem lehetett tudni, honnan származtak. Ezzel szemben panaszos a kiegészített vádirat után hiába tett indítványokat, csatolt iratokat, azokra az volt a bírói válasz, hogy be kellett volna nyújtani a büntetőper elején.

Mindez ellentétben el a tisztességes eljárás követelményrendszerével, melyet az Alkotmánybíróság elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 1.) AB határozatában fogalmazott meg, amelyben a védelemhez fűződő jog körében kifejtett álláspontja során utalt arra, hogy “[m]ind

a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya [14. Cikk 3. b)], mind az Emberi Jogok Európai Egyezménye [6. Cikk 3. b)] (a kihirdetett magyar szövegekkel ellentétben) egyező szóhasználattal írják elő a bűncselekménnyel vádolt minden személy számára feltétlenül megadandó »minimális« jogok között, hogy az »legalább« »megfelelő idővel és lehetőséggel rendelkezék védelme előkészítésére«, illetve »rendelkezék a védelmének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel« (az egyezmények szövege szerint: »to have adequate time and facilities for the preparation of his defense«, illetve »a! disposer du temps et des facilités nécessaires a! la préparation de sa défense«). Ezek az eszközök vagy lehetőségek pedig felöllelnek minden olyan »elemet«, amely a büntető felelősség alóli mentesülést vagy a büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthetnek össze. [Vö. Report of the Commission of 14 December 1981, *Jespers Case*, DR 27 (1982), p. 61, 72.]”

Panaszosnak sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (3)bekezdésében foglalt joga is , mely szerint „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

A 2016. november 17-i II. fokú nyilvános ülésen [REDACTED] védője nem volt jelen, mégis megtartásra került a nyilvános ülés, holott esetében a védelem kötelező a Be. 46. § (1) bekezdés a) pontja alapján, s ismereteink szerint a nyilvános ülést a kötelező védelem esetén a védő részvétele nélkül megtartani nem lehet tekintettel a Be. 361. § (3) bekezdésében írtakra is. Azaz a védelemhez való alapjoga sérült panaszosnak azáltal, hogy az eljáró II. fokú bíróság figyelmen kívül hagyta a védő távollétét és nem gondoskodott arról, hogy panaszosnak védelmét akár kirendelt védő által biztosítsa.

Maga az Alkotmánybíróság azt is kimondta (IV/03411/2012), hogy a védelemhez fűződő jog felöllel egyfelől a terhelt saját eljárási jogosítványait, másfelől pedig a védő jogállását, ugyanis a védő a büntetőeljárás önálló perbeli személye, ezért jogai nem átruházott, hanem önálló eljárási jogosítványok, amelyek külön alkotmányos védelemben részesülnek (1320/B/1993. AB határozat, ABH 1995, 684–686.). Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatában a jogállami büntetőeljárás korlátozhatatlan minősége az eljárás tisztessége, amelynek egyik eleme az a követelmény, hogy a terhelt védelemhez való joga hatékony érvényesüljön. [17/2005. (IV. 28.) AB határozat, ABH 2005, 175, 185.; 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 255.] ... Az Egyezmény a védő igénybeviteléhez fűződő jogot a 6. Cikk (3) bekezdés c) pontjában garantálja, amelynek értelmében minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van ahhoz, hogy az általa választott védő segítségével védekezhessek. Az Egyezmény ezen kívül arra is jogot biztosít, hogy ha jövedelmi viszonyai miatt a védő díjazását nem engedheti meg, és amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljenek ki számára ügyvédet.”

Panaszosnak sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt joga is, mely szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”.

Panaszos ügyében a nyomozás meghosszabbításával kapcsolatosan semmiféle jogorvoslati lehetősége nem volt. A büntetőeljárás nyomozati szakában – melynek iratait a büntetőperben értelemszerűen felhasználták a bíróságok – a nyomozási határidőket folyamatosan hosszabbították meg olyan személyek, akiknek jogosultsága nem volt a Be. 176. § (1)- (4) bekezdése alapján. A 2009. október 8-án elrendelt nyomozás határidejét folyamatosan hosszabbították, dr. Jávorszki Tamás megyei főügyész-helyettes az Nf.314./2010/84-I. szám alatti határozatával 2012. február 13. napjáig hosszabbította meg a nyomozást, s ő maga írja a határozatában, hogy a 2009. október 8-án elrendelt nyomozást hosszabbítja meg, s szó sincs arról, hogy esetlegesen ez fel lett volna függesztve, a határozatot olvasva egyértelműen meghatározott a nyomozás kezdőnapja. Akárhogy is számolunk itt 2 év és 4 hónap telt el, azaz nem volt jogosult a Be. vonatkozó szakasza alapján a hosszabbításra. A határozat ellen jogorvoslatnak nincs helye, ugyanúgy, mint a KF 3497/2011/29. számú dr. Garamvölgyi Balázs – legfőbb ügyészségi ügyész - által aláírt hosszabbító határozatnak, mely a nyomozást 2012. május 13-ig hosszabbítja meg. Itt sem volt lehetőség jogorvoslatra.

A Közvádoló határozataiban maga által elismerten a nyomozás 2009.10.08-tól kezdődik, így 2011.10.08-t követően a Somogy megyei Főügyészség **Dr. Jávorszki Tamás** jogellenesen rendelte el a nyomozás továbbfolytatását, majd meghosszabbításait, előbb a Kaposvári Nyomozó Ügyészség vezetője által kiállított határozat „megsemmisülése után” a Somogy megyei Vezető főügyész, majd a legfőbb ügyész 2 éven túli (2009.10.08.) jogkörét átvéve. Illetve 2012.02.03-án a Legfőbb Ügyész helyett Dr. Garamvölgyi Balázs legfőbb ügyészségi ügyész hosszabbított, így sem a nyomozás továbbfolytatása, sem a meghosszabbítások nem a jogosulttól származtak, az joghatás kiváltására alkalmatlan, melyre a Be.176.-ának (1) (2) bekezdését, valamint a (3)bekezdését meghivatkoztuk.

Mindezen eljárás során panaszos jogorvoslatához való joga sérült.

Panaszosnak sérültek az Alaptörvény IV. és VI. cikkében foglalt jogai is.

Panaszost a büntetőeljárás elején úgy helyezték előzetes letartóztatásba, hogy az ellene felhozott terhelő adatokat meg sem ismerhette még a bírói szakban sem. Az erre irányuló indítványt pedig elutasította [REDACTED] bíró úr, s ezzel sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria nem foglalkozott. Azaz panaszos ellen az eljárásban elrendelt lakhelyelhagyási tilalom és előzetes letartóztatás sértette mind szabadsághoz és a személyi biztonsághoz való jogát, melynek sérelmét alap panaszunkban részletesen kifejtettünk.

A nyomozás során titkos adatgyűjtést is folytattak, melyet a közvádoló okiratban ismert el. Ez a büntetőeljárásban 150-es számon érkezett [REDACTED] által aláírt átiratban az szerepel:

„..... Ugyanakkor a Be. 205. (2) bekezdése, valamint a 206.§.(1) és (2) bekezdése szerint titkos adatszérés eredménye a jelen büntető eljárás során nem került felhasználásra...”

Tehát egyértelmű, hogy a nyílt nyomozással egyidejűleg, azzal párhuzamosan operatív adatgyűjtés is (titkos nyomozás) folyt, és az operatív adatgyűjtés nem eredményezett olyan releváns bizonyítékot a vádhatóság álláspontja szerint, amelyet a nyílt eljárásban indokolt lett volna felhasználni, ezért az nem képezte a büntetőeljárás iratanyagának a részét.

Ezzel az információval kapcsolatban 2015. február 19-én adatkéréssel fordult a TEK vezetőjéhez panaszos a szükséges adatok kiadását kérve, hogy a büntetőeljárásban való hivatalos felhasználás céljából az operatív eljárás iratanyagát tanulmányozhassa, és adott esetben az abban foglaltak esetleges felhasználásával a védekezési jogait a terheltek hatékonyabban tudják gyakorolni. Az a vádhatóság által közöltek alapján ténykérdés, hogy az operatív eljárás nem eredményezett terhükre szóló „bizonyítékot”, azonban a TEK vezetőjének megküldött információk – mint tények – alapján okkal lehet feltételezni, hogy az operatív eljárásban fellelhetőek olyan bizonyítékok, amelyek ártatlanságuk mellett szóltak, illetve tartalmazhattak olyan tényeket, amelyek alátámasztják panaszos ellen kifejtett cselekmények olyan aspektusát, amely az eljáró bíróságnak a tényállás kifejtése kapcsán releváns információkat tárhatott volna fel.

A vádhatóság sem az iratismertetésen való részvételét panaszosnak nem tette lehetővé, sem a Be. 205.§-ában foglalt törvényi kötelezettségének – a részére adandó tájékoztatást illetően - nem tett eleget. Ugyanis közokiratba foglaltan ténykérdés, hogy az operatív adatgyűjtés folytán semmilyen terhelő adatot nem tudott a vádhatóság „produkálni”.

Ezen titkos információgyűjtésről semmi információt nem közöltek, ennek háttere nem ismert panaszos számára. A jogellenesség ennek kapcsán is fennáll.

Ezen titkos információgyűjtéssel kapcsolatban jelenik meg a VI. cikk sérelme is, hiszen vélhetően az iratanyagban panaszos magán- és családi életére, otthonára, kapcsolattartására vonatkozó adatok is fellelhetőek, melyek megismerhetőségét nem tették lehetővé az eljáró szervek, így nem tudható konkrétan hogyan sérültek panaszos jogai, viszont a sérelem már magában azon tényből következően is megjelenik, hogy titkos információgyűjtés valósult meg vonatkozásában, mely eredményre nem vezetett.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy panaszunkat elbírálni és az abban foglaltaknak helyt adni szíveskedjen.

Tisztelettel:

Indítványozó képviselőjében:

dr. Magyar Anikó
ügyvéd

képviselőjében eljárva

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás

Szekszárd, 2018. február 05.